

Budapest, 1908. február 8. – Windsor, Kanada, 1989. február 27.

Apja lakatosmester volt. Az első gimnáziumi osztály elvégzése után Kreutzer–ösztöndíjas, ebből és korrepetálásból tartotta el magát és öccseit apja börtönévei és anyja betegsége alatt. Megromlott látása miatt jeles érettségije ellenére nem tanulhatott tovább. Pestlőrincbe került kertésztanoncnak, majd a vizsga letétele után hat évet segédként dolgozott. Az 1930-as években a Fővárosi Kertészet alkalmazottja, 1934-től bérelt földön önálló kertészetet is indított Zuglóban, majd a harmincas évek végén Szigetszentmiklóson. Közben elvégezte a Magyar Királyi Kertészeti Tanintézetet. 1938–1941 között az Országos Magyar Kertészeti Egyesület titkára. 1945 elejétől a Közellátási Kormánybiztosság alkalmazottja. 1945 tavaszán belépett a Nemzeti Parasztpártba, s a párt országos központjában dolgozott. 1945. június 24-én, megállapodás alapján Borsod vármegye képviselőjeként választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1947 tavaszától egyre nyilvánvalóbbá vált számára, hogy Kovács Imre kilépése után a parasztpárti vezetés nem fogja képviselőnek jelölni, ezért 1947 augusztusában a Független Magyar Demokrata Párthoz csatlakozott. Az augusztus 31-i választásokon pótképviselővé választották, 1947. december 10-én behívták az országgyűlésbe. 1948 májusában ő maga is emigrált, 1948. november 26-án megszüntették a mandátumát. Előbb Hollandiában, majd Svájcban, aztán pár évig Franciaországban fizikai munkából élt. 1945-től 1951-ig a nyugati politikai emigráció csúcsszerve, a Magyar Nemzeti Bizottság tagja. Személyes okok miatt felhagyott a politizálással. Kanadában, az Ontario állambeli Windsor városában telepedett le 1952-ben. Virágnemesítéssel világhírnévre tett szert, két szakkönyve jelent meg.